

1:08:00 - 1:08:16

Já jsem prostě ráda tady, já Česko miluju - tady jsem doma, to je domov a neumím si představit, že bych byla někde v Illertissen nebo já nevím, kde byli všichni ti příbuzní...

Paní Edeltraud Draská, za svobodna Güntherová, se narodila 30. října 1938 v Lokti do německé rodiny. Z druhé světové války jí zůstaly vzpomínky na nálety na město i obavy o tatínka, který odešel na frontu. Jako zdravotník pomáhal zachraňovat zraněné a díky tomu se dostal dřív domů.

21:24 - 21:40

Jo ano v tý Litvě tam byl, a teďka už vědělo se, že přijdou Rusové, že jo a že teda všechny zato, .. a on si půjčil tu kartičku a namaloval ji, a dostal se na poslední loď, která jela do Evropy zpátky.

21:48 - 21: 58

A aby se na tu loď dostal, tak vlastně vedl nějakého zraněného. On měl tu pásku, že je zdravotník, a on říkal - jak jsem byl na té lodi, tak už mě nedostali dolů.

Se štěstím se dostal až do Lokte, kde byl pro dezerci zadržen. Do vězení mu manželka s dcerou mohly na přilepšenou nosit jídlo. Jednoho dne ho tam ale nenašly...

22:38 - 22:46

To si pamatuju. Maminka, my jsme přišly domů, ta lehla do postele a strašně plakala. Protože už byl tady, jo a že musel znovu pryč.

22:55 - 23:11

Seřadili je a vedli je na Chomutov a tam byli Rusové a ty řekli, že už nic pul pul, že už nic se nebude dělat, ať jdou domů a že Hitler je kaput a že už nic nebude. Tak A tatínek říkal: To mě nemuseli říkat dvakrát.

Za jeho nepřítomnosti se obě musely uskromnit, maminka se dokonce dostala do nepříjemností, když se nechtěla zapojit do Winterhilfe, zimní pomoci pro německé vojáky na frontě.

26:58 - 27:36

A ona nechtěla, a starosta si ji zavolal a říkal paní Güntherová prosím vás - oni ji udali, že řekla, nebudu mu, já jsem, manželka mám ve válce, s dítětem jsem sama, já nebudu nic! A oni ji udali a on pak ten starosta si ji zavolal A on říkal: Paní Güntherová něco udělejte protože to okamžitě oznámili že tohle řekla a on říkal: „Máte malý dítě, a vás rozdělí,” třeba by ji zavřeli že jo, nebo to, takže maminka musela taky něco uplést a něco udělat.

Po válce nastoupila paní Draská do české školy.

1:32 - 1:55

Začala škola, maminka mně dala pěkně na záda pěkně moji tašku a vedla mě do školy, a ty ženy, všichni říkali: Ježíš, vy ji vezete do školy? Vždyť my jdeme na odsun,” protože jsme byli Němci, že jo, my jdeme na odsun no a maminka říkala: To mě nezajímá, ta holka má šest let a musí do školy, i kdyby byla tatarská.”

Malá Edeltraud se rychle učila česky, ve škole se jí líbilo.,, rodině ale stále hrozil odsun.

3:51 - 4:22

Nevěděli jsme, půjdeme na odsun, nepůjdeme, protože všichni už byli pryč, babičky a tety, ale můj tatínek, ten se ten byl zdravotník na vojně a on se vrátil a vrátil se do té porcelánky v Lokti, kde on pracoval, a protože on uměl ten kamenotisk, a to bylo velice důležité, tak hned řekli: Hned může nastoupit do práce a tím prakticky pak my jsme tady mohli zůstat.

Velkou oporou v nelehké době pro ně byla rodina Čížkových.

2:46 - 2:58

Napřed tam byla babička, ta šla na odsun a řekla mamince: „Běž k Paní Čížkové, kdyby to bylo měsíc, tak máte co jíst.“ No tak tam šla a paní Čížková říkala: „Joo, můžete, beze všeho.“

3:17 - 3:28

A hlavně na mě mluvili česky, takže já, když jsem přišla ze školy, tak jsem mohla pokračovat, že jo, moje rodiče neuměli, takže to by bejvalo daleko těžší.

Paní Čížková dohlížela nejen na její školní povinnosti, ale brala ji i se svou dcerou na výlety, hrát divadlo nebo cvičit do Sokola.

7:05 - 7:21

A pak se jelo na ten všesokolskej slet - do Prahy, to byl jedenáctej myslím a oni mě vzali s sebou, .. a to vám můžu říct, to je něco, až bych brečela, jak to je nádherný.

Nadšení, optimismus, láska k rodině a domovu neopustily paní Draskou po celý život...

1:25:52 - 1:26:03

Vážít si života, to je nesmírně důležitý. Abyste prostě to všechno zvládli a pak se podívat do světa.

